

רס"ר פקדו דמקה שמואל ז"ל

בן תגית (טובה) וטקלה (יוסף)

נולד באתיופיה

נפל בי"א בתמוז תש"ס, 14/7/2000

שרת בחיל החימוש

נקבר בחדרה

רס"ר פקדו דמקה ז"ל
בן 26 בנפלו

קורות חיים

שמואל דמקה פקדו נולד להוריו יוסף (טקלה) וטובה (תגיתו) פקדו בשנת 1974 בכפר שנמצא באזור "טיגראי" שבאתיופיה.

לארץ ישראל עלה עם סבתו צהייתו בשנת 1983 כשהיה בן 9, הוא התגורר עמה בעתלית במשך מספר חודשים. לאחר מספר חודשים משפחתו עלתה ארצה (הוריו ואחיו) והוא עבר לגור איתם יחד בקריית-שמונה.

שמואל החל ללמוד בביה"ס היסודי "יבנה" שבקריית שמונה, סיים והמשיך ללמוד בישיבת "שדה יעקב" לאחר מכן עבר ללמוד בפנימיית תו"ם - חרב לאת שבאליכין. באותה התקופה (שנת 89-90) המשפחה עברה לגור בחדרה והיות והפנימייה הייתה די קרובה לבית, אז שמואל נהג לבוא מדי פעם (באמצע השבוע לאחר שעות הלימודים) הביתה כדי לתמוך בהורים ולעזור להם להסתגל למקום החדש.

בתו"ם שמוליק למד מסלול מקצועי - מגמת מכונאות וחשמל רכב (תחום שהיה אהוב מאוד עליו).

ב-1992 שמוליק סיים את שנות התיכון בפנימיית תו"ם ומיד לאחר מכן בחודש יולי התגייס לצבא ויישם את מקצועו לראשונה שם כחייל סדיר בשכם, באוגדת איר"ש.

ב-1995 סיים את 3 שנות החובה בהצטיינות ובמסירות רבה. הוא החליט להמשיך ולתרום מעצמו לצבא ושירת בשירות קבע, בשכם שם המשיך לעסוק במקצועו כמכונאי ובחלוף השנים (5 שנים) שמוליק הגיע לתפקיד בוחן-רכב בדרגת רס"ל. את שירות הקבע שמוליק החל באוגדת איר"ש (שכם) והמשיך בחטמ"ר אפרים, בסיס השוכן בקרבת הישוב "קדומים".

רס"ר פקדו דמקה שמואל ז"ל

"שמוליק" - כך כינו אותו החברים והמשפחה, הוא היה בן אדם למופת שתמיד שימש דוגמא חיובית לסובבים אותו.

שמוליק היה מקובל בחברה, הוא ידע להסתדר בל מקום שאליו הגיע. ב-14/7/2000, י"א בתמוז תש"ס, שמוליק היה בדרכו לבסיס כדי להחליף חבר והתכוון "לבלות" את השבת בבסיס, שמוליק מילא את תפקידו ביעילות ובמסירות עד לרגע האחרון של חייו, הוא הקדיש את חייו לעבודה ולצבא ובטרם מיצה את חייו בהגיעו לרבע פרק של חייו בגיל 26 תמו חייו בצורה אכזרית ביותר בתאונת דרכים קטלנית שקבעה את גורלו בשניות אחדות וקריטיות שבהם היה לבד לאחר מותו שמוליק דמקה פקדו, הועלה לדרגת רס"ר.

יהא זכרך ברוך, לעולם תהא נצור בלבנו ובמחשבותינו, הוריק ואחיק האוהבים: יוסף, טובה, אביבה, יואב, אברהם, רחל, שלמה, סיגל.

קורות חייו של שמואל דמקה פקדו ז"ל.

שמואל דמקה פקדו נולד להוריו **יוסף (טקלה) וטובה (תגיתו)** פקדו בשנת 1974 בכפר שנמצא באזור "טיגראי" שבאתיופיה.

לארץ ישראל עלה עם סבתו **צהייתו** בשנת 1983 כשהיה בן 9, הוא התגורר עמה בעתלית במשך מספר חודשים. לאחר מספר חודשים משפחתו עלתה ארצה (הוריו ואחיו) והוא עבר לגור איתם יחד בקריית – שמונה. שמואל החל ללמוד בביה"ס היסודי "יבנה" שבקרית שמונה, סיים והמשיך ללמוד בישיבת "שדה יעקב" לאחר מכן עבר ללמוד בפנימיית תו"ס – חרב לאת שבאליכין. באותה התקופה (שנת 89 – 90) המשפחה עברה לגור בחדרה והיות והפנימייה הייתה די קרובה לבית, אז שמואל נהג לבוא מדי פעם (באמצע השבוע לאחר שעות הלימודים) הביתה כדי לתמוך בהורים ולעזור להם להסתגל למקום החדש. בתו"ס **שמוליק** למד מסלול מקצועי – מגמת מכונאות וחשמל רכב (תחום שהיה אהוב מאוד עליו).

ב-1992 **שמוליק** סיים את שנות החיכון בפנימיית תו"ס ומיד לאחר מכן בחודש יולי התגייס לצבא ויישם את מקצועו לראשונה שם כחייל סדיר בשכם, באוגדת איו"ש.

ב-1995 סיים את 3 שנות החובה בהצטיינות ובמסירות רבה. הוא החליט להמשיך ולתרום מעצמו לצבא ושירת בשירות קבע, בשכם שם המשיך לעסוק במקצועו כמכונאי ובחלוף השנים (5 שנים) **שמוליק** הגיע לתפקיד בוחן – רכב בדרגת רס"ל. את שירות הקבע **שמוליק** החל באוגדת איו"ש (שכם) והמשיך בחטמ"ר אפרים, בסיס השוכן בקרבת הישוב "קדומים".
"שמוליק" – כך כינו אותו החברים והמשפחה, הוא היה בן אדם למופת שתמיד שימש דוגמה חיובית לסובבים אותו.

שמוליק היה מקובל בחברה, הוא ידע להסתדר בכל מקום שאליו הגיע.

ב-14/7/2000, י"א בתמוז תש"ס, **שמוליק** היה בדרכו לבסיס כדי להחליף חבר והתכוון "לבלות" את השבת בבסיס, **שמוליק** מילא את תפקידו ביעילות ובמסירות עד לרגע האחרון של חייו, הוא הקדיש את חייו לעבודה ולצבא ובטרם מיצה את חייו בהגיעו לרבע פרק של חייו בגיל 26 תמו חייו בצורה אכזרית ביותר בתאונת דרכים קטלנית שקבעה את גורלו בשניות אחדות וקריטיות שבהם היה לבד לאחר מותו **שמוליק דמקה פקדו**, הועלה לדרגת רס"ר.

יהא זכרך ברוך, לעולם תהא נצור בלבנו ובמחשבותינו, הוריך ואחיך האוהבים:
יוסף, טובה, אביבה, יואב, אברהם, רחל, שלמה, סיגל.

לבני באהבה

שמוליק, שמוליק, אני רוצה "לשפוך" את כל מה שאני יכולה להגיד ולספר עליו, ואני מנסה אך המילים לא יוצאות לי מהפה כי אני לא מצליחה לדבר עליו בזמן עבר, אני עדיין רואה אותו חוזר הבייתה עם שקיות של "הקלאב-מרקט" עמוסות בדברים, דברים שלכאורה נראים רגילים "וחסרי ערך" אך הדאגה, האיכפתיות הם אלה שממלאים את השקיות.

שמוליק היה בן-אדם רגוע, שקט, סבלני, תכונות שקשה למצוא אצל אנשים היום, הוא היה מנומס ותרבותי ותמיד דאג לי וכיבד אותי בצורה האישית והמיוחדת לו.

תמיד הוא מתקשר ודואג שאהיה שמחה. למשל: כשעליתי ארצה, לא ידעתי על קיומו של: "יום האם", לזכותו של שמוליק זה יירשם, אני זוכרת את הפעם ה-1 - שמוליק בא מאוחר הבייתה ואני ישבתי וחיכתי לו מפני שידעתי שהוא מתכוון לבוא אך לא ציפתי להפתעה שכזאת, הוא נתן לי מתנות ואמר לי "יום האם שמח", התרגשות גדולה אחזה בי פתאום הבנתי עד כמה אני חשובה לו בתור אמא. מאז הוא הפך זאת למסורת. היום... זה חסר לי למרות שהילדים שלי הפתיעו אותי השנה בגדול, אך זה לא אותו הדבר. שמוליק היה הגדול מבין בניי והוא שימש דוגמא נפלאה לאחיו, עכשיו אני יכולה לראות אותם מיישמים את כל הדברים שהוא היה יושב ומסביר להם כמו: כיבוד הורים, השכלה, דברים חשובים שעוזרים להם להתמודד היום. שמוליק שלי, בני, יקירי אני אוהבת אותך ולעולם לא אשכח אותך, אתה נשמתה הטהורה של המשפחה. חסרים לי הימים היפים שבהם היינו יושבים וצוחקים ביחד, הזכרונות הם אלה שמחזיקים אותי! המשר את מה שהתחלת פה למטה. אוהבת: אמא.

לבני היקר

אני זוכר את שמוליק עוד בילדותו, כשהיה ילד קטן, תמיד אהב להתרוצץ סביבי בעבודה וכבר מגיל אפס הוא למד וידע את ערכה של העבודה. שמוליק תמיד ידע לקצור את מה שזרע וידע שאין דבר הבא בחינם. הוא העריך דברים מאז ומתמיד, ואפשר לראות זאת מתחילת דרכו ועד אשר הגיע.

שמוליק ידע תמיד ש"כיבוד-הורים" בא לפני הכל, הוא אהב את המשפחה וזה היה, האוצר היקר ביותר בשבילו. שמוליק היווה בשביל ילדיי יותר מאח, הוא גם שימש בשבילם כמין דמות משנית של אב, כל בעיה שצצה פתאום שמוליק ניסה לפתור אותה, והיה עושה הכל בשביל לגרום לנו אושר. שמוליק דאג קודם כל למשפחתו ולחבריו, ואח"כ דאג לעצמו אך זאת לאחר שוידא זאת.

למשל, כזכור לי בתקופה ששמוליק היה בפנימייה, היה לו נורא חשוב לדעת, שלהורים לא יאונה כל רע, וזה היה לו כ"כ חשוב שהוא עשה הכל בכדי שיהיו גאים בן שגידלו.

במסיבת הסיום שלו זו הייתה הפעם ה-1 שיצא לי לראות את הפנימייה שלו ואיפה הוא למד, ושם שמעתי כ"כ הרבה מחמאות עליו, אך את האמת: לא הייתי כ"כ מופתע ואם היו מבקשים ממני לדרג אותו מ-10 עד 100, הייתי בוחר באלפי אפסים גם אם הם לא היו מספיקים. קשה לי לדמיין את חיי בלעדיו זה נראה לי פשוט בלתי אפשרי, כי זהו דבר שקשה לי לעכל אותו, ולהבין אותו. זו לא הפעם ה-1 שאני קובר מישהו בפרק זמן כ"כ קצר חודשיים לפני מות בני היקר שמוליק, נפטרה אמי. ואני זוכר איך שמוליק התפרק כמו ילד קטן, הוא היה מאוד קשור אליה ואיתה עלה ארצה, כך שהיה לו קשה מאוד לקבל זאת. אני זוכר באותו יום ששמוליק חזר הביתה לשישי-שבת והיה עייף מאוד, הספיק לישון רק כמה שעות ספורות ופתאום נפלה עליו הבשורה המרה, וכך ליווה אותי שמוליק ברגעים הקשים של חיי, אך גם בימים.

אני מקווה שימשיך את תפקידו למעלה ב"גן-עדן", ואני בטוח בזאת שימשיך כך.

יהי זיכרו לברכה, אמן!

אוהב תמיד אבא!

לאחי היקן

דמקה שמואל פקדו את, בן, חבר, מאוד יקר. קשה לתאר בכמה מילים, אדם טוב לב ואכפתי כמותו. מילים הופכות ריקות מתוכן ומשמעות כשבאים לכתוב, ולדבר על שמואל דמקה פקדו. אך עם זאת, כנראה שזו אחת הדרכים להנציח את זכרו ולזכור מי היה.

שמואל הוא אחי הגדול ואני לא יכול לדבר עליו בלשון עבר, קשה לי לומר ד"ל, אני תמיד מנסה לדבר עליו בזמן הווה ולא בזמן עבר. למרות שאני יודע שהוא אינו בין החיים יותר, הוא תמיד נמצא בליבי, בראשי, בחלומותיי, ובמחשבותיי. לפעמים אני חושב מה היה קורה אילו היה חי, נוכחותו של שמוליק גרמה למין תחושת ביטחון לי ולאחרים שהיו בקרבתו. לאחר שנפרדנו משמוליק, בלית ברירה, הרגשנו אני ובני משפחתי, ואני מניח שגם חבריו, שמישהו-משהו נחתך מאתנו באיזושהי צורה.

אדם טוב לב ואכפתי שיודע להסתדר עם כולם קשה למצוא, שמוליק הוא אחד כזה. בקש ממנו עזרה והוא ישר ירתם לעזרתך ויעזור לך ככל יכולתו. דוגמה קטנה-פעם אחת הוא נסע ברכבו הפרטי, כאשר פתאום ראה מישהו תקוע בצד עם מכוניתו ומבקש זרה מנהגים חולפים. שמוליק עצר בצד וניגש לבן-אדם ושאל אותו מה קרה, אותו בן-אדם הסביר לשמוליק שהרכב לא הגיב פתאום. שמוליק בלי "רעש" כמו שאומרים, ביקש מבעל הרכב לפתוח את מכסה המנוע והחל מיד בפעולה. לאחר מספר פעולות שביצע, שמוליק אמר לבעל הרכב תיכנס לרכב ותתניע, ואכן נכנס בעל הרכב למכוניתו והתניע, והרכב התניע.

אותו אלמוני נרגש, כנראה מהאכפתיות והעזרה ששמוליק העניק לו למרות שהם אינם מכירים, ביקש להודות לשמוליק. שמוליק ענה: אין בעיה, נסיעה טובה. אך אותו אלמוני ביקש לשלם לו עבור השירות שקיבל, אך שמוליק הנדהם סירב בכל תוקף, וזוהי דוגמה אחת מיני רבות.

יש משהו מיוחד בשמוליק שכולם אוהבים, אני לא יודע איך לבטא זאת, זוהי מין תחושה שאתה חש ולא מנסה אפילו לתאר אותה במילים.

הוא איש מקצוע מעולה, ובכל בסיס בו שירת תמיד היו מרוצים מעבודתו וממחויבותו לעבודה. הוא ידע להבדיל בין צחוק לעבודה, וידע שכשיש עבודה שצריך לסיים יש לשים על-כך דגש וכך היה במציאות.

שמוליק הוא ילד שני במשפחת פקדו, ולפניו יש אחת בכורה, אך הוא הגדול מבין הבנים ול המשפחה. שמוליק הורגש תמיד כמין דמות אבהית שנייה בבית מבחינת הכל, הוא היה עמוד התווך של המשפחה בנוסף להוריו היקרים. לכן חסרונו ואי-הימצאותו מורגשים בעוצמה רבה בליבו של כל אחד מבני משפחתי, ונוצר חלל עמוק שאי-אפשר לסגור אותו. אני יואב שעברתי עם שמוליק חוויות רבות, והכרתי דברים חשובים בזכותו, לפעמים אני תוהה למה דווקא האנשים הטובים "הולכים" מוקדם, למה דווקא שמוליק היה חייב להיהרג, הרי המון אנשים נשארים בחיים גם לאחר מקרה כמו של שמוליק. כנראה שישנו איזה חוסר צדק, ואי-הגינות בעולם כי ההיגיון שלי אינו נותן לי להבין מדוע דווקא אחי, שמוליק היה חייב להיות הקורבן. הרי הוא צעיר בן 26 שנים בסכ"ה, בחור טוב, ישר, אכפתי, וכל מה שאפשר לומר יאמר לזכותו. לעיתים אני אומר לעצמי, אולי שמוליק בעצם איננו מכיוון שמילא את ייעודו בעולם הזה. הרי לכל אדם, ישנה את המטרה שלשמה הוא בא לעולם. אוהב תמיד אחיך, יואב!

אוהב תמיד אחיך, יואב!

לאחי באהבה,

בשבילי הוא היה: אח גדול, אח נאמן, יקר, דואג, בקיצור אח מיוחד ונשמה.

אבל קודם שמואל היה בשבילי חבר טוב, אומנם הוא היה גדול ממני במספר שנים, הוא פשוט דאג לי יותר מכל אחד אחר. למשל: כשהייתה לי איזשהיא בעיה, ישר הייתי פונה אליו והוא תמיד היה נענה בשמחה, אם זה בכספים, עצות, הכל.

כאשר הייתי חוזר הבייתה מהבסיס לסופשבוע אז הוא היה שואל אותי ישר: "אבי מה חסר לך? מה אתה צריך? והיינו יוצאים לבלות ביחד והוא היה ממש משמח אותי והיה נותן לי להרגיש כאילו אנחנו באותו גיל או חברים מילדות, הוא פשוט היה בן-אדם ישר, הגון, נאמן ותמיד ידע לעזור לא משנה לו בכלל הקירבה אפילו זרים, מה אני יגיד לכם איש עם לב מזהב.

אני זוכר ששמוליק עשה לי הפתעה של החיים ולקח אותי ואת אחי יואב לטיול לאילת עם רכב, מלון וכל מה שבא עם זה...

הוא עשה לנו כיף חיים רק חבל שלא נוכל לחזור על הכיף הזה שוב!! וגם אם כן זה לא יהיה לעולם אותו הדבר.

היה לי אח נשמה, טוב לב הוא היה בשבילי כמו אבא ואמא. אני לא אשכח אותך לעולם!!!!

אוהב, אבי.

לאחי היקן

איך אפשר להכניס בכמה מילים את כל אשר ניתן להגיד על שמוליק , למרות שהשם: שמו-אל אומר כבר הכל להרבה אנשים. נפש זכה, תמימה וצעירה, שנהגה תמיד לעזור ולהושיט יד לכל אדם. בחור צעיר, יפה תואר, תוסס ושופע באנרגיה אין סוף. שמוליק ז"ל, שאהב לעזור בכל מצב ובכל דרך אפשרית, גם בדרכו האחרונה הוא היה בדרכו להחליף חבר למרות השעה המאוחרת, כי חברים ומשפחה היו אצלו תמיד קודמים לכל ואפילו לפני צרכיו שלו. שמוליק היה אדם אשר היה מסור מאוד לעבודתו, ותמיד נהג לא להחסיר ולדייק בזמנים, מפני שידע את גודל חשיבות עבודתו, ולכן מילא את תפקידו בצורה הכי מסורה שיש. שמוליק שלנו תמיד חיין והיה מאושר מהחיים, הוא הוציא את הטוב מהם ולקח באהבה את מה שהיה לחיים להציע לו, למרות שלפעמים זו הייתה משימה די קשה אך שמוליק אף-פעם לא נרתע ותמיד ידע כיצד להתגבר על המכשולים ולשרוד.

כיבוד הורים- במבחן זה, במשך כל 26 השנים של שמוליק, לא הצליח להיכשל עוד כשהיה ילד קטן הוא היה מסור מאוד להוריו, ואהבתו ויראתו כלפי ההורים הייתה בלתי ניתנת לתיאור. שמוליק היה אדם שנהג לעמוד על עקרונותיו אך בכל מה שקשור להורים הוא מייד הרכין ראשו והניח בצד את צרכיו. החשיבות הגדולה ששמוליק נתן לדבר הייתה מפליאה, הוא היה נוהג לדבר איתנו על חשיבות כיבוד ההורים ובכל פעם אפשרית היה נותן לנו שיחות נפש בנושא. היום בזכותו אני לומדת להידבר עם הוריי ומעריכה דברים כמו שלא הערכת בחיי.

שמוליק היה הגיבור שלי והמודל לחיקוי שלי, השקפתי לגבי החיים השתנתה רבות, וכל זאת תודות לו.

כל פעם ששמוליק היה נכנס לבית, הבית היה מתמלא באור נסתר שבאותו הזמן לא ידעתי מהיכן הוא, אך היום אני מבינה שזה היה הוא, פניו הקורנות שינו מיד את האווירה ששרתה באותו הרגע.

הוא היה אדם ספונטני, מלא שמחת חיים, עם הפתעות ללא הגבלה. שמוליק, נשמה טהורה שתמיד אהב לעשות רק טוב, וכל מי שזכה להכירו, מבין את אשר על ליבי.

העט רושם והשורות מתמלאות אך הדפים לא עוזרים לי לתאר בכלליות את אחי היקר. אומרים שאדם שנפטר טרם זמנו, זה מפני שאלוקים אוהב אותו ורוצה אותו לצידו, קשה לי להסכים איתם אך אני מבינה זאת, שהרי אי אפשר להתחלק בנשמה טהורה אחת בשני עולמות אז משהו מאיתנו היה צריך לוותר, רק חבל שזה דווקא אנחנו.

אני בטוחה ששמוליק ממשיך למלא את תפקידו שם למעלה וזה מה שגורם לי לנחת, אז כל מה שנותר לי לומר הוא: תנוח אחי על משכבך, בשלום!

אוהבת אותך תמיד אחותך, רחל!

לאחי באהבה

הוא היה בשבילי ... הכל! אם זה כאח או כמו אבא או כמו חבר.

תמיד עוזר לכולם, לכל מקום אשר היה הולך, היה לוקח איתו מישהו והיה ממלא אותו בחוויות יפות ובטיולים כיפים.

אני זוכר שהוא נהג לקחת אותי איתו לבלות והיה עושה לי "חיים משוגעים", פעם הלכנו ביחד לפאב ולי לא היה נעים כ"כ אז יצאנו משם והמשכנו לבלות ביחד במקום אחר, ובשבילי זה אומר הכל כי בשבילו האושר שלי הוא הכי חשוב בעולם!

אני למדתי המון דברים מאחי שמוליק כמו "מכונאות" שדא"ב היה המקצוע שלו.

אני זוכר שפעם אחת "נתקענו" עם הרכב שלו ולא הייתה לנו ברירה אלא לתקן את הרכב באותו רגע אז "הפשלנו" שרוולים והתחלנו בעבודה, כך למדתי את נושא "הרכב וכליו".

קשה לי לקבל את העובדה שאני לא יראה אותו יותר אני לא מאמין שזה קרה, אדם כ"כ אהוב, נשמה טהורה, שעוזר ומושיט יד בעת צרה, זאת לא הייתה אמורה להיות התחנה האחרונה שלו, כנראה הייתה טעות בשמיים ואלוקים צריך עוד אנשים בגן-עדן! התקווה של המשפחה הייתה ששמוליק יתחתן ויקים משפחה משלו וימשיך לגרום לנו אושר.

רצינו לראות אותו ולחיות איתו עוד שנים רבות אך הגורל לא מאפשר לנו זאת.

תודה לך אחי על כל הטוב שהענקת לי, תודה לך אח אהוב ויקר על כל האהבה והחום שהענקת למשפחה. לעולם לא נשכח אותך ותמיד אנצור אותך בלבי!

אוהב אותך תמיד, אחיך שלמה

לי סיפרו אחרונה אבל את האמת, אני ידעתי מה קרה. ראיתי את אימא ואבא
 עצובים ואת רחל ואבי בוכים ולא הבנתי למה. אח"כ ראיתי מלא אנשים בבית
 שלנו בהתחלה אלו היו השכנים: ההורים של בת - חן ועוד כמה אבל אח"כ הבית
 המשיך להתמלא בלי סוף באנשים לא מוכרים, אף פעם הבית שלנו לא היה כזה
 מלא אנשים. אח"כ גם יואב בא הוא היה קצת בסדר לא כמו כולם, אבל אחרי
 כמה דקות הוא גם התחיל לבכות, גם שלמה התנהג מוזר חשבתי, שהוא יבוא יושב
 איתי ויספר לי על הכלב שלו "פאקו" אבל הוא היה עצוב.
 אני הייתי לבד ואז באו בת - חן ואביטל ואמרו לי ששמואל מת, בגלל זה כולם
 בוכים ואני אמרתי להן שהן מדברות שטויות ושיפסיקו.
 בבית אסור לי לדבר על שמואל ואסור להזכיר אותו כי אחר-כך אבא ואמא
 מתעצבנים עליי כאילו עשיתי משהו רע, סך הכל הזכרתי את השם של שמואל,
 אח שלי.
 כולם כועסים עליי כשאני רוצה לדבר על שמואל אבל הם לא מבינים שזה בגלל
 שאני אוהבת אותו ומתגעגעת אליו.
 פעם אחת שאלתי את אבא ואמא למה שמואל לא בא הביתה?
 אף אחד לא ענה לי היה שקט בבית ולא אמא ולא אבא דיברו.
 וגם איזה יום אחד לפני שבת נסענו במונית אני אבא אמא ושלמה לבית הקברות
 ואני זוכרת שאבא שם שקלים בקופה שנכנסנו אח"כ גם הדלקנו נרות ושטפנו שם
 את ה"מרצפות" ואת הפרחים והעציצים ובסוף לפני שהלכנו נישקנו את האבן.
 היו שם הרבה אבנים כמו של שמואל.

סיגל פקדו

(בת ה - 5)

החייל נסע לבסיסו בעומדו; נהג מונית התנגש בו - והרג

המשטרה חושדת: הנהג הפוגע ביצע עקיפה מסוכנת ■ בתאונה אחרת: פצוע קשה ליד ראש העין

בשטחים, איומה וחסרת אחריות", אמר יפה, והרג גיש שהמשטרה בודקת נושא זה לעומק.

● אור הלר מוסיף: בתאונת דרכים שהייתה ביום שישי אחר הצהריים בין היישוב החרדי אל-עד לראש העין, נפצעו שני בני אדם; האחד באור רח קשה והשני באורה בינוני.

השניים פונו לקבלת טיפול רפואי בבית החיר לים בלינסון בפתח-חוקה. מחקירה ראשונית עלה כי מדובר בהתנגשות בין שתי מכוניות.

במקום אסור - והתנגש במכונית הסובארו של פיקאדו. החייל הישראלי נהרג במקום, ותשעה פלשתינים נפצעו באורח קל עד בינוני, והועברו לטיפול בבתי חולים בשכם על-ידי הצהר האי דוב.

רבי-פקד יפה אמר, כי הנהג הפלשתיני אמור להתייצב היום עם מעסיקו, בעל חברת מוניות משכם, בתחנת משטרת שומרון. "הגענו למסקנה חריגשמעית שתרכות הנהיגה של הפלשתינים

מאת סעיד בדראן ורחמים יעקב

חייל צה"ל נהרג שלושם בתאונת דרכים ליד היישוב קרני שומרון.

שמואל פיקאדו, חייל בשירות קבע בן 26, יצא ביום שישי בבוקר לבסיס הצבאי שבו הוא משרת. דובר מחוז שומרון-יהודה במשטרה, רבי-פקד רפי יפה, אמר כי על-פי החשד, תושב הרשות הפלשית שהיה בדרכו משכם לקלקיליה, עקיפה